

РЕШЕНИЕ

№ 2028

гр. София, 25.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Мария Владимирова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **12139** по описа за **2021** година докладвано от съдия Мария Владимирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на ТД на НАП- С., подадена чрез юрк. Н., срещу решение № 20207233 от 04.11.2021 г., постановено по нахд. № 17162/2019 по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 10 с-в. С решението е отменено Наказателно постановление № 438951 – F450059 от 28.05.2019 г., издадено от Л. Д. - началник Сектор „Оперативни дейности” – С. при ЦУ на НАП, с което на основание чл. 53, ал.1, вр. чл.27 /чл.83/ и чл.3, ал.2 от ЗАНН и чл.185, ал.2, вр. ал.1 от ЗДДС на [фирма] е наложена „имуществена санкция” в размер на 500 (петстотин) лева за нарушение на чл. 26, ал. 1, т. 7 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. на МФ, вр. чл.118, ал.4 от ЗДДС. В жалбата са наведени аргументи за неправилност на оспореното решение.

Според касатора наказателното постановление е издадено в съответствие с материалния закон и процесуалните изисквания. Сочи, че не е налице маловажен случай, доколкото неспазването на фискалните норми винаги се счита за сериозно нарушение. Поддържа, че не е допуснато нарушение на чл. 42, т. 4 от ЗАНН и чл. 57, ал.1, т. 5 от ЗАНН. Според касатора непосочването на конкретната т. 7 от чл. 26, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. на МФ не е от категорията на съществените такива, водещи до нарушаване на правото на защита на наказаното лице и служещо

като основание за отмяна на обжалваното НП, тъй като жалбоподателят е разбрал в какво се състои нарушението и е предприел действия по неговото отстраняване. Именно в тази връзка дружеството с жалбата до СРС е приложил писмено доказателство – фискален бон от 03.12.2018 г., от който е видно, че нарушението е отстранено към датата на издаване на ФКБ – 03.12.2018 г. В случая дружеството е извършило нужната настройка на фискалната памет на касовия апарат, като е въвело липсващия задължителен реквизит.

По тези съображения касаторът моли съда да отмени обжалваното решение, като вместо него постанови друго, с което процесното наказателно постановление да бъде потвърдено. Претендира присъждане на разноски за две съдебни инстанции в размер на 200 лева.

Ответникът- [фирма], в отговор на касационната жалба и в с.з. чрез адв. Б., оспорва касационната жалба и моли същата да бъде оставена без уважение, а решението на СРС, като правилно и законосъобразно, да бъде оставено в сила. Претендира присъждане на разноски за касационната инстанция.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, Шестнадесети касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е неоснователна.

Въз основа на събраните писмени и гласни доказателства СРС е установил следната фактическа обстановка:

На 16.11.2018 г. свидетелите К. И. и И. П. (служители тогава в НАП) извършили проверка в посочения по-горе обект. Преди да се легитимират св. П. купила 1 бр. минерална вода на стойност 1.00 лев, за която покупка бил издаден фискален касов бон с № 0001199/16.11.2018г. В този бон липсвали задължителни реквизити – наименование на стоката. След това служителите на НАП се легитимирали и пристъпили към проверка на касовата наличност и съпоставяне с фактическата наличност. Била установена разлика от 14.20 лева. Служителите на НАП установили също така, че липсват отпечатани месечни отчети от месец януари до месец октомври 2018г. включително. Било констатирано, че в търговския обект се предлагат безалкохолни и алкохолни напитки, както и че има около 50 места за сядане. Констатациите от проверката били отразени в Протокол за извършена проверка № 0402235 от 16.11.2018г. (сер. АА № 0402235). За констатираното нарушение бил съставен АУАН, а въз основа на него е издадено и процесното наказателно постановление.

За да постанови решението си, въззивният съд е събрал по реда на чл. 283 НПК като доказателства по делото показанията на свидетеля-актосъставител К. И., както и св. Ил. П. – служител в ГДФК, отдел „Оперативни дейности, извършила проверката на 16.11.2018 г., ведно с писмените доказателства представени с наказателното постановление в съдебното производство. Въз основа на тях е обосновал правен извод за неправилно приложена санкционна норма и допуснато нарушение на чл. 42, т. 4 от ЗАНН и чл. 57, ал.1, т. 5 от ЗАНН, тъй като в АУАН и НП липсва описание на нарушението, не е посочено изпълнителното деяние – какво конкретно е направил или не е извършил нарушителят. Според решаващият състав изпълнително деяние липсва и в нормата на чл.26, ал.1, т.7 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006г. на МФ /в сила към

16.11.2018 г./, тъй като тя се отнася само до реквизитите на фискалния бон. Издаването на фискален бон с липсващи реквизити, обаче, е правило за поведение, чието неспазване представлява нарушение на чл.25, вр. чл.26, ал.1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006г. на МФ, но доколкото това нито с думи, нито като квалификация по чл. 25 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. на МФ не е посочено в Акта и в НП, то съдът е обосновал извод за допуснато нарушение на чл. 42, т. 4 и т. 5 от ЗАНН, респ. чл. 57, ал. 1 , т. 5 и т. 6 от ЗАНН. Единствено от показанията на свидетелите съдът е установил, че въпросният фискален бон не е съдържал наименование на стоката. Други доказателства относно съдържанието на фискалния бон от 16.11.2018 г. няма. По тези съображения съдът е приел за доказано, че липсващ реквизит във ФКБ е наименованието на стоката, а що се отнася до код на данъчна група, количество и стойност по видове закупени стоки или услуги констатациите в акта не се подкрепят от събраните по делото доказателства. Доказателства в тази насока не са ангажирани от въззиваемата страна. Относно липсата на наименование на стоката в касовия фискален бон от 16.11.2018 г. нарушението е прието за доказано от обективна и субективна страна. За да е реализирано това нарушение не е необходимо да има причинена щета за фиска или друг противоположен резултат. Нарушението е формално и за довършеността му не е необходимо да е настъпил какъвто и да било противоположен резултат. Независимо от това обаче въззиваемият съд е приел, че в случая приложение намира нормата на чл. 28 от ЗАНН.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно като краен резултат. Настоящият касационен състав не споделя изводите на районния съд, че в процесния случай липсва изпълнително деяние в нормата на чл.26, ал.1, т.7 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006г. на МФ /в сила към 16.11.2018 г./, тъй като тя се отнася само до реквизитите на фискалния бон, а се касае за нарушение на чл.25, вр. чл.26, ал.1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006г. на МФ, което обаче не е отразено в АУАН и НП.

Безспорно [фирма] е задължено лице по см на чл.3 ал. 1 от Наредба № Н-18/ 13.12.2006г на МФ. Видно от фактите по делото, в стопанисвания от него търговски обект е било монтирано фискално устройство, което към момента на проверката е било въведено в работен режим и за извършеното плащане при контролната покупка е бил издаден фискален бон, представен с касационната жалба. Същият обаче не съдържа законоустановените реквизити по чл. 26, ал. 1, т. 7 от Наредба № Н-18. Липсата на изискуемото съдържание на издадения от търговеца касов бон представлява нарушение на това императивно установено правило, за което нарушение правилно е ангажирана административнонаказателната му отговорност по чл.185, ал.2 вр с ал.1 ЗДДС. Тя предвижда, че извън случаите по ал.1, по която се санкционира неиздаването на касов бон за закупена стока/услуга, на лице, което извърши или допусне извършването на нарушение по чл.118 или на нормативен акт по неговото прилагане, се налага глоба - за физическите лица, които не са търговци, в размер от 300 до 1000 лв., или имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер от 3000 до 10 000 лв. Такова нарушение е и неспазването на изискването, предвидено в чл.26, ал.1 т.7 от наредбата, тъй като липсата на изискуемите реквизити по смисъла на чл.26, ал.1, т.7 от Наредбата води до нарушение на разпоредбата. Когато нарушението не води до неотразяване на приходи, се налагат санкциите по ал.1. Не е спорно, че във фискалния бон е отразена цялата стойност на реална покупка към момента на закупуването на стоката, поради което нарушението не води до неотразяване на приходи или макар и да не съдържа

изискващата се подробна информация, е отразявал реалната стойност на закупен артикул, което води до извод за неощетяване на фиска. В случая правилно санкцията е наложена в размера по предл.2-ро на ал.2 на чл.185 ЗДДС, като е отчетено, че нарушението не води до неотразяване на приходи, а само нарушава отчетността при извършването на продажби на стоки/услуги. От изложеното следва, че извода на въззивния съд, за незаконосъобразност на наложената на осн. чл. 185, ал. 2 ЗДДС във вр. с чл. 185, ал.1 от ЗДДС санкция, е неправилен. Очевидно, налагайки санкция на дружеството в минималния спрямо цитираната правна норма размер- 500 лв., органът е отчел факта, че нарушението не води до неотразяване на приходи, съответно е приложил относимата за конкретния случай законова разпоредба.

На следващо място и противно на доводите на СРС, настоящият съдебен състав намира, че нарушението е описано в пълнота и не е допуснато нарушение по чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Ясно е каква стока и в какво количество е закупена при контролната покупка, което е отразено в протокола за извършена проверка от 16.11.2018 г , а именно 1 брой минерална вода на стойност 1 лев. Наказаното лице не е било в невъзможност да разбере за какво точно нарушение е ангажирана административно- наказателната му отговорност, предвид което правото му на защита не е накърнено. Несподелими са и изводите на съда за наличие на несъразмерност на наказанието с извършеното нарушение обосновано с ниската стойност на покупката /1 лев/. В тази връзка следва да се отбележи, че ниската стойност на продадената стока не е смекчавашо обстоятелство, характеризиращо нарушението с по-ниска обществена опасност в сравнение с други нарушения от същия вид. Този факт е от значение за определяне размера на наказанието, което в случая е взето предвид от АНО, тъй като на дружеството е наложена имуществена санкция в предвидения от закона минимум.

Настоящият касационен състав намира за правилни изводите на съда за приложимост на чл. 28 от ЗАНН. Обосновано съдът е квалифицирал извършеното нарушение като маловажен случай приемайки, че деянието е извършено преди почти 3 години, представен е още с жалбата до съда фискален бон от 03.12.2018 г., от който е видно, че нарушението е отстранено още преди издаването на НП на 28.05.2019 г. По тези съображения решението се явява правилно като краен резултат и следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора на касатора не се дължат разноски, а по отношение на ответника липсват доказателства за реално платени такива.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София- град, XVI -ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20207233 от 04.11.2021 г., постановено по нахд. № 17162/2019 по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 10 с-в.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

